

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Bernardi Primi Clarævallensis Abbatis, Ordinis
Cisterciensium Antesignani, melliflui Ecclesiæ Doctoris
Sermones In Dominicis & Festa per annum**

Bernardus <Claraevallensis>

CIV. De quatuor impedimentis confeßionis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39254

Sed suam didicit ad Dei voluntatem erigere. *Morabitur in hereditate Domini*, sicut ei ejusdem Domini voce promittitur, cum dicitur *n: Terram in qua dormis tibi dabo*, hoc est, quietem istam ad quam pervenisti labore tuo & munere meo, stabilem tibi faciam atque perpetuam. Quod autem subjungit, *& semini tuo*, sic possumus intelligere: ut non solum spiritui detur tranquillitas ista & hic & in futuro; sed etiam semini tuo, id est, operibus tuis dabitur corporis tui glorificatio.

S E R M O CIV.

De quatuor impedimentis Confessionis.

Quatuor sunt quæ impediunt confessionem, pudor, timor, spes, desperatio. Quosdam enim impedit pudor, qui scilicet pro sola confusione dicere erubescunt peccata quæ commiserunt. De quo per Salomonem dicitur *a: Est confusio adducens peccatum*. Quo contra de his qui confitentur, iterum dicitur *b: Est confusio adducens gloriam*. Quos etiam commendat Propheta dicens *c: Confessionem & decorem induisti*. Et alibi *d: Confessio & magnificentia opus eius*. Alios impedit timor. Timent enim si confiteantur, ne gravis eis poenitentia injungatur: & hos arguit Iob dicens *e: Qui timet pruinam, irruet super eum nix*. Sunt autem nonnulli qui in hoc mundo adhuc aliquid concupiscunt, nec putant se adepturos quod desiderant, si hominibus quales sint, innotescant. Horum confessionem impedit spes, id est, cupiditas potiendi desiderii: talibus comminatur Dominus in Evangelio *f: Vae pregnantibus & nutrientibus in illis diebus*. Sunt item alii qui nil horum verentur, sed solum hoc timent quia post peccatorum confessionem ab ipsis abstinere minimè possent. Et his obest desperatio. Quibus non incongruè illud potest aptari. Peccator cum venerit in profundum malorum, contemnit *g: Fit verò nonnunquam ut hæc omnia simul confessionem impediunt*. Sed qui quatuor his malis premitur, rectè jam in monumento jacet, & velut ille Evangelicus quatruiduanus foetet *h: Scriptum est enim i: A mortuo velut qui non sit, perit confessio*. Quod si is mortuus est qui non confitetur, utique reviviscet qui confitebitur. Veniat ergo Iesus, & dicat *veni foras k: Et ad vocem ejus illicò suscitabitur mortuus*. Excipiat hic noster mortuus exhortationem, & non differat confessionem.

Dicatur ergo illi quem pudor afficit: Cur te pudet peccatum tuum dicere, quem non puduit facere? Aut cur erubescis Deo confiteri, cujus oculis non potes abscondi? Quod si fortè pudor est tibi uni homini & peccatori peccatum tuum exponere, quid facturus es in die judicii, ubi omnibus exposita tua conscientia patebit? Hæc itaque tria proponenda sunt contra pudorem, scilicet consideratio rationis, reverentia intuentis Dei, comparatio majoris confusionis. Similiter contra timorem opponenda sunt

Quatuor impedimenta confessionis. Pudor.
a Eccl. 4. c
b Ibid.
c Psal. 103. a
d Psal. 110. a
e Iob. 6. c

Spes.
f Matt. 24. b

Desperatio.

g Prov. 18. a

h Ioan. 11. e
i Eccli. 17. c

k Ioan. 11. f

Antidotum pudoris.

Timoris.

Spei.

Desperationis.

tria. Considerandum enim est quàm sit longa poena inferni, quàm gravis quàm infructuosa. E contrario verò presentis temporis poenitentia brevis est, & levis, & fructuosa. Contra spem quoque itidem tria opponuntur, bona scilicet futuri sæculi, presentis vitæ bonis majora, certiora, durabiliora: ad quorum comparisonem quicquid in hoc mundo desiderari potest, modicum est & incertum, & ut ita dicam, momentaneum. Ita contra desperationem vincendi peccatum, tria sunt remedia. Primum est vigor ipsi propositi boni, quem assumit ex Confessione. Secundum est gratia Dei, quam meretur ex humilitate. Tertium est auxilium, quod ex ejus habet cui confitetur compassione.

SERMO CV.

De requisitis ad justificationem.

In duobus consistit nostra salus, in Iustific. & Glorific. a Esa. 64. 2

b Rom 8. f

c Matth. 5. c

Ad justificationem qua requirantur.

d Matth. 5

Duo sunt in quibus consistit nostra salus. Iustificatio & Glorificatio. Altera initium, altera perfectio est. In illa labor, in hac autem fructus laboris est. Et nunc quidem iustificatio fit per fidem: nam glorificatio erit per speciem. Quanta autem sit in futura vita glorificatio sanctorum, humanus interim non potest attingere intellectus. De illa enim scriptum est, quod oculus non vidit, nec auris audivit, &c. Hac ergo interim omissa, quoniam vires nostras excedit, de justificatione quæ nunc agitur, aliquid ad ædificationem Fratrum nostrorum, quod necessarium visum est, loquamur. Ipsa est enim via, per quam fit transitus ad glorificationem, dicente Apostolo b. Quos prædestinavit, hos & vocavit: & quos vocavit, hos & iustificavit, Quos autem iustificavit, hos & magnificavit. Neque enim poterit obtineri magnificentio, nisi iustificatio præcesserit: cum ista meritum, illa præmium sit. Hoc in Evangelio docuit Dominus, qui cum Discipulis evangelizaret regnum Dei, primum eis proposuit justitiam, dicens: Nam nisi abundaverit justitia vestra plus quam Scribarum & Phariseorum: non intrabitis in regnum caelorum.

Notandum autem, quod sicut in illo beatitudinis regno præsentem se electis suis exhibebit Dominus ad glorificationem, ita etiam se eisdem ipsis exhibet in via peregrinationis ad justificationem, ut à quo scilicet glorificandi sunt per speciem, ab ipso prius iustificentur per fidem. Et quidem tria sunt à quibus abstinere debent quicumque iustificari desiderant. Primò utique ab operibus pravis, secundo à carnalibus desideriis, tertio à curis sæculi. Item tria sunt quibus debent insistere, quæ etiam continet sermo Domini in monte d, eleemosyna, jejunium, oratio. Sic enim adimpletur iustificatio, dum ab interdictis vitis abstinent, & bona quæ præcepta sunt fideliter exercent. Opponantur ergo pravis operibus opera misericordiæ, contra carnalia desideria adhibeantur jejunia, & pro curis sæculi succedat amor Dei, & frequentia orationis.

SERMO